

AKATALPA

Ekim 2000

Sayı : 10

BİZ BODRUM'A ON ÇEKERDİK, AH İLHAN BERK OLMASA!

'Ulusallığa paydos' kimsenin hapı değildi!
'Tat-dil' iyi gelirdi.

İki ay da tat-dil muhabbeti yaptık. Ülkemizin güzel sahil beldelerine gidip gidememe konusunu çiğnedik durduk. Bu aslında, bizcesi, *Akatalpa*'nın adı geçen yerlerden geri kalmayacak güzellikte bir belde, bir ülke oluşundan kaynaklanıyordu.

Yine de öznel davranmayalım diye birkaç arkadaşımız birkaç ünlü tatil yöresine yollandı, durum nedir araştırıldı.

Sonuçta görüldü ki, *Akatalpa* da Bodrum'dan, Marmaris'ten, Kaş'tan, Kemer'den.... geri kalan bir yer değil, hatta belki de bunlara bazı açılardan çok şekerdi...

Bodrum'la sürdürelim...

Bodrum'un bin renkli fotoğrafları basılır, bin bir gazetecisi, yani habercisi, reklamcısı vardır; bizim yok. Yoksa biz; doğum ve 'büyüm' yeri itibarıyla Magnesialı olan; İlhan Berk olduktan binyıllar sonra da Halikarnassos'a yerleşen İlhan Berk üstamızımız olmasa ve hele bir de O izin verseydi Bodrum'a şok şekerdik –beş on değil, çok şok!

Bodrum'un acar santroforu begonvil, sağağı mimoza, solağı çingülü, liberosu kaktüs, kalecisi okalıptüs; bizim kalecimiz çınar, sağbekimiz manolya, solbekimiz atkestanesi, sağhafımız erguvan, sanrhafımız Ramis Dara, solhafımız Melih Elal, sağağıımız Serdar Ünver, sağiğimiz Hilmi Haşal, santroforumuz İhsan Üren, soliiğimiz Mustafa Durak, solağıımız meşe palamudu, teknik direktörümüz Ali Özçelebi. Unutmayalım : Bodrum'un teknik direktörü İlhan Berk. Kurucusu Halikarnas Balıkçısı. Bizim kurucumuz mu? Hadi, Ahmet Paşa olsun –Tanpınar'dan izinle!

Anlaşıldı; tüfek icat oldu :

Bodruma karşı çatı yanış!

Şıkıyorsa, paparazzin kadar konuş!

Sağlıcakla kalın...

Ertan Arslansoy, Nice Damar, Ramis Dara, Osman Serhat Erkekli, Metin Güven, Hilmi Haşal, Halim Hayal, Aytekin Karacoban, Fatma Nur, İbrahim Oluklu, Hüseyin Peker, Carl Sandburg, Soner Sancaktepe, Bâki Ayhan T., İlyas Tunç, Mehmet Mümtaz Tuzcu, Serdar Ünver, İhsan Üren.

Hilmi HAŞAL

RÜZGÂRDA TÜY

O eski şiirin üzerinde uyukluyorum : tozda herkesin tutturamadığı ani bir mutluluk vardır nasılsa; ıskalanmış güneşlerden öte ıskarta düş, kararan nemli krallık, sur ve sır...

vurulmadan düşmüş, toprakta turna ecelli gökkuşağının yaşlandırdığı bir mutluluk vardır nasılsa, kanatların zamanla silindiği uçmak mıydı, uçuğunu sanmak mı haz...

öyle geçti hayret, geçen kösnül çığlıklarca herkesin yanıldığı, yenildiği bir mutluluk vardır nasılsa, anılarda savruk, eski şiir o incinmeleri nefeste tortul yangı; sanık dün...

rüzgâra tüy ekmenin rehaveti; amorti ölüm.

YANSI

Bahçedeki mor tomurcuk zaman mı ki mahzun badem dalı konuşur güneşle
"bugün ne yaptın özündeki ölüm için
köz menşeli yalnızlık cevherin açınca..."

çitte pırlar tedirgin serçeler... yüreğim konar bir direktten ötekine onlarla, toy ki, sıçrayıp okşar çiçeklerini bademin daha ne yapsın, zarı susmaktan korkar...

yoldan geçen bisikletli çocuk kim mi kim kovalıyor gölgesini köpeğinin düşlerinin rüzgârına tutunmuş ömrü
"geçerken ne yaptın, çağla sevinciyle..."

silkinir badem dalı; "yansı kim, otacı..."

KIRILMAK VE KIRILMAK

Halim HAYAL

Zaman geçiyor ve biz kırılıyor. Ne denli kırıldığımızı düşünüyor muyuz peki? Düşlerimizi, mutlu olma/sanma varsayımları içinde 'dün' çöplüğüne terk ederken... Kendimizi, ıskalamalar, yanımlar ve yitirmeler güncelliğine adıyoruz. Kırılmalara, eski kırgınlıkları da katıp gömüldüğümüzün ayırımına varamadan... Kapılıp giderken doğanın haksızlığına, istenç ötesine koyuveriyoruz olan biteni... Yazgıcılık değil bu. Düpedüz boş verme, kayıtsız kalma, dirençsiz teslimiyet...

İşyerleri, istasyonlar, hanlar, çarşılar, sokaklar, evler, kırık/kırgın insanlarla dolu. Herkes gönlünün yeninde saklıyor kırığını. Öyle ya, kalp kırılır 'kaburga kafesi' içinde kalırdı. Evrensel iç ıssızlığında bireyin, koruklaşmada...

Kırılmışızdır; ve kırıklarımızı, küçük gibi görünen ama önemli sayılacak derinlikteki, ruhsal yaralarımıza bakarak, içimize kilitlenmişizdir genellikle. Kendi payıma, bu kilidi birkaç tümceliğine açmak istiyorum, şiir gerekçesiyle. Şiir ve yaşamak, şiirle yaşamak, zamanı dizelerde duyumsamak adına. Kırıklarımızı ve kırıldıklarımızı yadsımadan... Üzünle anarak. Daha çok arada kalmalarla yaşanmış katmerli kırılmalarından esin aktarıp, yaralarım için söz dökümüne kalkışacağım. Ereğim, ne kendimi, ne de başkalarını sağaltmak... Buna yüreğimin, beynimin enerjisi yetmez. Ama paylaşmak, şiire indirgemek ve 'kırık' sözcüğüne aşkın anlamını yakıştırmak, bir metne düşen işlev kapsamında görülebilirse diye, deniyorum işte. Hiçbir yükümlülüğüm yokken bu konuda, soruyorum kendime :

Hayat kırılmaktan başka nedir? Hayat yanılmaktan başka nedir?

Hayat ölmeye hazırlıktan başka nedir? Ölüme değin sürecek yolculuk için?

Korkuyu ve kaygıyı içerir çünkü varoluş. İnsanın kendini sık sık sınarken, yoklarken bulunduğu hal.

Özel hal... Başkalarına yansımayan, yansıtılmayan 'mahrem' ruh odası.

Şiir kırılma ürünüdür olsa olsa, diyorum nice. Birey ya da toplum açısından her acı, her hüsrana, gizli bun birikmeleri ardından patlak veren depremlerle açığa çıkar. Geldiği yer / nokta, bulunduğu konum / adres itibarıyla, algılar insan dünyayı. Fiziksel ve ruhsal coğrafyası, yakını ve çevresini de kapsar kuşkusuz. Adı; ilişki, iletişim, itişim, çekişim benzeri tanımlara denk getirilse de, dinamik varolmadır süreç. Esas olan, 'kırık' gerçekliğini sıkça unutan insanogluna bir dürtme / uyarma armağanı sunmaksızın; şiir, işleviyle zamanda dirimin belirtisidir. Yaralanmalar silsilesidir üretkenliğini besleyen.

Bireyin bulunduğu yeryüzü parçası; yurt, kent, mekân incinmelerle çok çabuk dolar, sızıntıya dönüşür, taşar. İlişkiler kâbusudur yaşanan. Kendi varlığında sindirir kişi, hüsrânını... Kırıldıkça şiirdir kalpte tortalı. Toprağın nabzını dinledikçe, imgeler dolusu kıpırtı ve şırlıtı duyulabiliyorsa... Yaşanıyor demektir, müzmin iç kırılmalarla. Zira, yoğun bir yangındır söz konusu hal.

Büyük kaynamalar, fokurtular üretir ilişkiler gergefi. Nicedir, oyulup genişleyen ve derinleşen duygusal dünyalar neyin işareti sanki? Hayatın 'mihenk' noktası, bastığımız toprak alıyor üzerimizdeki bingunluğu. Kentli, yani modern insan, içsel erozyonunu, aşımını; acı kemirmeyi, yırtıcı sökünü, karanlık sömürüyü, okuduğu/okuttuğu oranda kendini varlık-değer sayacaktır. Bu şiddet ve şatafat saltanatında, ölümün bin bir çeşit gerçekleşme koşulları hiç de durulması, kalınası kilmiyor dünyayı. Ama ne yapılabilir? Bu sorunun anatomisini çözmek iddiasıyla sarılan kalem-kâğıt, çıkılan yol, kırılmalar katmanlarında yürütecektir bilinci. Şiirde... Şiirle yürütecektir, kurgu zenginliğini dünya bahçesinde.

Şiir, onarılmaz hayat çatlaklarındaki dehlizlerdedir... Sözcükler aracılığıyla dışa vurulabilen, dip/yüzey katmanlarındaki sancılar, hiç kuşku yok ki şiirin oluş devinimlerini yansıtır. Günlük hayatın, tüketme-tükenme, kirlenme-kirilenme, kırma-kırılma gelgitleri arasında sıkıştırılmış insan ruhu, sözcüklerin efsunlu hali sandığı

şirden medet umuyor. Sevme/sevilme gezegenini bulma adına... Ummasa, popülerleşmeye doğru pupa yelken sürüklenen, duygu açılıp saçılmalarını şiir niyetine benimser miydi hiç? İnsanların birbirini anlama, etkileme aracı 'söz', kolaycılık nesnesi edilip tabana indirgenebilir miydi? İşte bir kırılma ögesi, bir büyük sarsıntı gerekçesi daha...

Bencileyin şiir için. Sözcüklerin, imgelemden, büyüdü tından uzak tutularak, şiir diye sunulması karşısında ne yapılırdı? Kırılıyorum. Yazıyorum. Yoksa, sözcüğün şiire yakın, şiir olma, şiirde ve şirden olma halinin kurgu ve imgeyle mayalandığını nasıl derdim! En engebeli, en çetin yol mahşerini aşmak gerekliliğini nasıl izah ederdim! Günümüzde, yayımlanan yepyeni ürünler arasında, 'has' şiirle karşılaşma olasılığı yüzdeyle belirtilirse, kaçta kaçtır? Mucize payı kadar mı?

Mucizeye razıyım. Süreğen kırılmaları şiirde dinleme, okuyabilme uğruna!

Düşsel kırılmalarından konuşmak; o nadir kristal küreden yansımalar sezmek, son kertede, acı, kan, hicran çavlanına sokulmak demektir. İnsanoglunun içindeki, görünmez prizmaların birleşiminden oluşan soyut küreyi, çatlayıp dağılmış; binlerce küçük kristal parçacığına bölünmüş görünce irkilmez mi kişi? O kırıklar ki ruhuna, yüreğine batar. Tüm benliğini kan revan içinde bırakır. Öylesine dehşetli bir gürlütünün yansımasıdır kırılma. Kâbus gibi, kıyamet gibidir. Ki o hali, şiir hali, ya da şiirin doğum hali sayabilir, ve şaire bağışlayabiliriz. Zira, şiirin doğumu ateşle çam kozalağının buluşma anına benzetilebilir. Yanı başındaki bir başka közlenmenin çirtirtili alev alışına isabet eden...

Yıkıcı, tahrip edici, kül ve toz edici, fırtınaya ortak, yok edici doğa felaketidir. Zincirleme acılar ürünüdür. Kişi yaşamadıkça, şiire bulaşmadan tanıyamaz gelişini imgenin. Sözcüklerin cehennemine inmedikçe, uçurum boşluklarıyla, çelişki çıkmazlarıyla boğuşmadıkça, algılayamaz yeni hal'i. Şiir, işte öyle bir kaosun labirentinde biçimlenebilmiş demek ki; Külhan rahminde...

Yaşamayana anlatması, kavratması zor, uzak... Ufkun belli belirsiz gri çizgisine elle dokunmak gibi bir şey. Yaşadım ve kırıldım, kırıldım ve yaşadım diyebilecek kişi içindir 'kırılma' imgesinin lirik etkisi. Özel yaşamın, anlam yolunda 'pişme'den sonraki 'olma' kıvamıdır. Evrenden zamanın-zamanların geçtiğini imler. Kırıldım bu dünyada, 'kırıldım ve şiir oldu acılarım', mealinde söylenmiştir söz : o efsunlu tını.

Çağımız insanının gönül atlasındaki, en büyük fay atımına neden olmuş depremden söz ediyoruz; Şiirden. Şiir mutlaka bir kırılma sonucunda düşer kâğıt ülkesine. Mürrekkep cemesidir... Belirtileri; çatlaklar, yarıklar, derin ve koyu kanyonlardır. Sancı yüklü saçılmalarıdır, sarkıtlar ve tümsekler arasında karanlığı parçalayan oluşumda... Girdap enerjisinde.

Şiir, kraterler ve kalkerler zincirlemesi, gezegen platosundaki ince dalgalanmalar çizgisi değilse nedir? İnsandaki içsel 'katakstrof' un, hayat sahiline (kâğıda) vurmuş duygu-düşün kırıntıları değilse nedir? Sonuçta şiir, tıpkı aşk gibi incelikler, incelikler atmosferinin ruha büründürülmüş nesnesi...

Sözün zirve hazrı peşindeki özgünlük kâşifi şairin avıdır. Derin ve yüce; dipsiz gayyadır evreni. Yüksek ve ulu; arş ışığı... Montaigne dedenin düsturu : "İnsanda insanlığın bütün halleri vardır"lı onaylar nitelikte. Buluş divanesi eder şairi, doğanın ve hayatın ayrıntıları, girinti ve çıkıntı düğümlerinde. Ki ayrıntılar kırılmaların zamana yansıyan izleridir.

Zaman kırıkları silemez ki! Sözün kırılma - incinme; kırma - incitme şiddeti, hayattaki sarsıntıyı yaratır. Korkuyu, kaygıyı... Etkisi şiirde dile gelebilir ancak... Birleştirilemez; kaynak tutmaz, perçinlenmez, yapıtırılmaz kırık izleridir üzerinde yürünen. Öyle bir aşama ki artık asla giderilemez, çatlaklar, kırıklar. Şiirle ısıtılıp ışıklandırıldığı zaman, yani paylaşıldığı zaman, insanda bir parça teselli düşüncesi uyandırır. Şiir amansız duyarlıklar bütününden fişkıran yanardağdır çünkü. Aşk gibi, ölüm ve sonsuzluk gibi... Tanımsızlık zengini, diyeceğim ısrarla.

Bunca kırılmalar arasında, lime lime hecelere büründükten sonra... Anlamın, öz ile töz çatışmasının ürünü, patlama ve yok olma, karanlığa gömülme hali diye bellendiği aşamada, susuyorum eski ve yeni kırıklarımı. Zaman uyuyor... Hayat gizemini daha da derinleştirirken, trajedi sürüyor; O mamur ve mağrur imge kraliçesi, söz'ü baştan çıkarıp şaire bela ediyor. Ve şair kırıldıkça şiir kazanıyor. Şiir filizlendikçe yaralar kapanamıyor... Çünkü, birbirini gerektiren iki kavram; şiir ve acı. Zehir ve panzehir kadar birbirinin öznesi!

KANDİL

Size yakışan gerçek nedir? Bilmiyorum
İsterseniz geriye falan bakmayın, gidin işte
Baktığım bütün aynalar kırılıyor çünkü
Sular zehirleniyor, şiir tükeniyor –Güz nerede?
Siz var mıydınız? Uçurumdan sarkan gövdeniz,
Bakışlarımız.. Sönen bir kandil miydi yoksa
Fırtına dinecek, yalan rüzgâr çıkacak sonra
İsterseniz siz gidin, geriye falan bakmayın işte

Yolunuz açık olsun
İki dargın denizi birleştiren cehennem nerede?

GECEDE

Gece
Herkes evren anasının dölyatağında
Gece
Günden daha soğuk, sesi boğuk su akışında
Gece
Yazısı bayram yeri turası somurtkan
Gece
Suskunluğun hamarat mimarı işinde
Gece
Işıklarla düşlemesini hiç bozmayan heykel

İçimdeki bozkır eski bir sevinçle uyanıyor
Sarı kirpikleri kapalı çocukluğum
Uçuşun kanadı üzerindeki o ağırlık
Ekinlerin kıyısındaki o yıkık dalgakıran
Rüzgârın yana yakıla koruluk sorduğu o alan
Açıyor gözlerini bir ara

Gece
Görmediğimiz bir yerlerde asılı
Yarasaların gözleri bize dikili
Gece
Oğlunu yutmuş dalgalara deniz kıyısında
İlenç yağdıran ana resmi
Gece
“Seçimimizi yaptık,
gereği yok artık mevsimsiz çiçeklenmenin”
Gibi bir cümlenin durmadan çalan davulu
Gece
Ne kadar da benziyoruz aramızdan geçen bu dakikalara
Gece
Temizlenecek cinsten değil
Hecelerimin eteği altında saklı bu aşk lekesi

BATIK GEMİDEN KALAN SANDIK

kül kokusu
haritadaki adımlarıma karışıyor
batık gemilerin hepsinde
ulaşılmaz hazineler oluyor
uzak adalarla birlikte

hangi anahtarı almalıyım yanıma
kıyıda eski bir sandık duruyor
işte bu
sığınmasıdır yalnızlığın
eski zamanlara

kalan nedir ıssız adalarda
hatırlayın kül kokusunu
soruları yabana atmayın
sandıktan başka bir sandık çıkacak
sandıktan başka bir sandık çıkacak

anahtarı aldatmayın!

RAVENT, I

Nilüferleri kalbe konduran rüzgârlar kadar incessin
bilirsin
önceden yanıtlanmış sorular gibi
geçip giden günler de tekrarlamaz kendini
bulut hızıyla hüzünlenen misseltolar kadar umutsuzsun
unutursun
yalanlar gibi yağmurlar da sonsuzdur
mutlu ederler beni
seni gözetleyen o renkler kadar hırçınısın
kışkırtırsın
vücudunda açiverince badem çiçekleri
bir hayalle solup gidenlerin dökülme mevsimi olur geceleri
en iyi ağaçlar anlatır kimsesizliği
ve daha iyi anlatır hep, sana benzeyenleri
zaman gibi öznesiyken her şeyimin
ağrısı dinen midem kadar yalnızsın şimdi
sorma evcilleşti mi diye, kır çiçeklerim
hâlâ ellerim yaralı, kalbim dikenlidir benim
ve şaraplar, gecelerden de vahşi.
Ulaşmak için mutluluğa
bir yol var derler, kinden ve sinirden
bilinmez ya kim ulaşır
sevda için bir mucize her zaman yaşanır
Kelebeklerin edalı uçuşları ağırlaştır
öpüşürken yürekleri tuttu güllerin
ben yine keder denizlerinde dalgınım
seslerden ve güneşlerden habersizim
seni ve geceleri beklerken
nerdeyim?

BODRUM-BURSA HATTINDA MİMOZALAR VE BİTKİ KİTAPLARI...

Ramis DARA

1.

Bu güz beş günümü Bodrum'da geçirdim, aklım hep Bursa'daydı.

Geride kalan yazı, dola dola, taşa taşa, belki sıkı sıkıla Bursa'da yaşadım.

Sonra yolumu Bodrum'a düşürdüm. Çok güzel günleri elbet. İnsanlar, güneş, deniz, Bodrum ve yarımadasındaki görebildiğim yerleşim yerleri çok güzeldi. Seher de tabii; her zamanki hırçınlığıyla birlikte.

Bursa'da sevdiğim ağaçlar, çiçekler burada da vardı, ama biraz figürandılar. Örneğin, ilk göze çarpanlar çınarlar, at kestaneleri ve oya ağaçları değildi. Bütün Ege Akdeniz kıyıları, ağaç olarak öncelikle okaliptüs, çiçekli tırmanıcı ya da çalı olarak da begonvil ve çingülü müdür? Bodrum biraz böyle sanki.

Okaliptüs çiçeksiz; çınar, söğüt, akçağaç gibi; geçiyorum. Begonvilleri sonra ayrıca yazmalıyım.

Çingülü şunun için ilginç ki, biz Bursa'da ve öteki çoğu Türkiye şehirlerinde onu saksılarda, kış gelince odalara alıp yaz gelince balkonlara çıkararak yetiştirmeye çalışırız. Egzotik iri kırmızı çiçekleri sabahları açmış görünce de bir alışılmadığımız kalır. Çünkü bir günlüktür bu görkemli çiçekler ve akşama kapanıp ertesi gün de dalından düşerler. Bodrum'daysa bir park, bahçe, bordür ağaççığı çingülü ve sanki her yan kıpkırmızı...

Kauçuk ve özellikle kaktüsler azmandır Bodrum'da. Kocaman ağaçturlar bahçelerde, yol kenarlarında. Kaktüsün meyvesini satarlar hatta kaldırımlarda. Tatmanızı öneririm.

Bodrum'da sahilde mimoza bulduk bir de Seher'le. Kitaplardaki fotoğraflarından ve okuduklarımızdan tanıdık onu. İncecik... Çok eskilerden hicazkâr bir şarkı geldi dilime; tam orada söyleyemedim ama, gecenin ilerleyen saatlerinde dalgalara komşu bir masada usul usul mırıldandım daha sonra:

*Sarı mimozamsın sen benim
Hayal bahçesinde gültenim
Ömrümün boyunca bendenim
Benimsin sevgilim sen benim...*

Bodrum'da küçük bir vurgunuysa bir gece Cevat Şakir Caddesinin sahilinden yandaki ucunda, Adliye Camiinin oralarda yedim... Bir koku... Nedir?.. Gülibrişim?.. Hayır, o çok incedir; bu koygun... Bulduk; ıhlamur! Ama ıhlamurlar çoktan açıp geçmediler mi? Geçtiler. Öyleyse?..

İlk gece, belki de, diyorum, yakınlarda beş on kişi birden ıhlamur içiyordu da bu koku oradan fişkırdı. Ya da ıhlamurlu bir detarjanla yıkamaktalar bir yerleri...

İkinci gece aynı yerde aynı kokuyla karşılaşılıyorduk ki, üç Bodrumlu ihtiyar delikanlı, bize bu mis gibi ıhlamur kokusunun, altından geçmekte olduğumuz amber ağacından geldiğini söyledi... Amber ağacı!..

Öğlene doğru altında ezogelin çorbası içtiğimiz ağacı garsona soruyoruz, gündüz kokmaz mı bu ağaç? O, gece koktuğunu bilmiyor ki, gündüz kokmadığını fark etsin!

Ah kitaplarım! Bütün bitki kitaplarım Bursa'da Setbaşı'nda, satıldı-satılacak diye korkuyla beklediğim kira-evinde...

Size, bu güz beş günümü Bodrum'da geçirdim, aklım hep Bursa'daydı, dememiş miydiniz! Bunda Bodrum-Bursa ses benzerliğinin de mi payı vardı yoksa?..

2.

Bodrum'da güz başında çarpıldığımız ıhlamuru andırır kokunun, altından geçtiğimiz irice amber ağacından geldiğini söylemişlerdi ihtiyarlar. Değilmiş. Bunu diğer günler yaptığımız gözlemler ve testlerle anladık. Garsonun günahını boşuna almıştık.

Peki ama nereden geliyordu o koygun ıhlamur kokusu? Üstelik aynı koku Eski Hükümet Sokağındaki pansiyonumuzun minik bahçesinde de karşılıyordu bizi...

Soruyoruz... "Melisa" diyor genç Kaya. Babası da...

Doğruymuş, gündüzleri kokmuyormuş... Bize gösterilen çalının minik çiçeklerine dokunuyoruz gece gece, yine kokmuyor... Dokununca da kokmuyormuş; bakar mısınız!

Eylül gecesinde havada çılgın bir ıhlamur kokusu ve dokunamıyorsunuz! Kokuya dokunulmaz ki, demeyin, ne olur! Dokunulur, dokunulmalı...

Hele bir yağmur yağsa ya da bu çalıcığa su püskürtülseymiş, havaya bir bulut, bir duman gibi yayılmış koku.

Ah kitaplarım, diyorum ben bu arada. Ama bir yandan da içime kurt düşüyor : Kitaplardaki melisa bu mu bakalım?

Bursa'ya dönüp irili ufaklı 15-20 kitabı yere indirip bakıyoruz... Ne amber ağacı, amber ağacı; ne melisa, melisa... Hatta, söylemesi zor, ne mimoza, mimoza!

Söylediğim şarkı boşa mı gitti? Bence değil... Bu günler bu şarkıyı mırıldanmaya devam ediyorum ben hâlâ...

Ayrıca bizim mimoza sandığımızı, neredeyse herkes mimoza sanıyor; doğrusu varsın Kıbrıs akasyası olsun...

Mehmet Mahzun Doğan'ın şiir kitaplarından biri *Sesimde Mimosalar*'dır. Mahzun, kitabından neden sonra Torbalı'da bir söyleşi-imza gününde tanışmış bu çiçekli çalıyla ve önünde fotoğraf çekirmiştir.

Şükrü Erbaş, Ankara'da, Mahzun'un da bulunduğu ortamlarda karşılıklı gülerken, masadakileri güldürerek öyle güzel anlatırdı ki bu anı-anekeyi, ben hem kötü bir anlatıcı olduğum, hem de ayrıntıları unuttuğum için burada iyi anlatamadım. Ama şu anda aklıma gelen cinliği söyleyebilirim :

Belki orada cümbür cemaat tanışılan da, mimoza değil, Kıbrıs akasyasıydı...

Olsun! Ne şairlerin anıları, ne şiirler, ne de şarkılar, bir şey yitirir bu ve benzeri küçük bilgi yanlışlarından...

Hem kitapların doğru söylediğini nereden biliyoruz?

İşte içlerinden biri, bu iki ağaççığı birleştirip, Kıbrıs akasyasını anlattıktan sonra, "çiçekli dalları Mimoza adı altında satılır" diyor.

Amber ve melisayı öğreneceğiz diye açıp okuduğumuz, fotoğraflarına baktığımız kitaplar, kafamızı çorbaya çevirip bıraktılar, koca bir gece sonunda işte... Hiçbirindeki bilgi öbürünü tutmadı...

O güzel kokudan söz edeniyse hiç yoktu.

Türkçede üzerinde uzlaşmış bir bitki terminolojisi yok ki, sanat, edebiyat, felsefe terminolojisi olsun, diye sıradan ama bence yararlı bir yakınmayla ayrılmak istemiyorum buradan. Daha da ağırlı dilime-elime geliyor çünkü... Türkçemiz; olmadan, oluşmadan ölüyor, ölüyor mu ne?

Türkçe kitaplar, hayata yönelin. Türkçe kitaplar, doğayı keşfedin. Türkçe kitaplar, gündelik hayatı ayrıntılandırıp zenginleştirin... Doğanın, hayatın yanında ya da karşısında iyice etkisizleşmenizden korkuyorum...

Mehmet Mümtaz TUZCU

10.

Düzelmesi olanaksız olanlar sağılması olanaksız yaralar mı açar hep? – Durup durup yakınıyor; derdi : babası! Kendi açıyor kapıyı ve bir eşik çiziliyor o anda : ağlama eşiği. Gözleri kıpkırmızı! Yapılabilecek bir şey kalmadığı besbelli. Kapatılmaz bir kesik uzak yakın demeyip kan atıyor boyuna.

Babasının anormalliğini de (son derece bencil, aşırı tembel, içe kapanık, inanılmaz bir izansız yaratık... öylesine suskun ki dilsiz âdeta... üstelik çok inatçı, korkunç baskıcı...) çözümlenmiş kendince; bütün bu kötü huyların kaynağı : annesizlik! Ne var ki birini bağışlamaya karar vermişleri nedenler bulmaya yönelten kayırcı kurnazlıkla yapmıyor bunu; aksine, ayrıca bir de bu yüzden öfkeleniyor. Ana yüzü görmeden büyüdü diye, kat kat sinirleniyor miskin ihtiyara. Ve kızgınlıkla kırgınlığın bu dinmez çalkantısından ağulu bir lezzet damıttığı da belli. Hiddetle yeşermiş yüzler ne de kolay tutulurlar kendilerine!

“Biz babamın durumunu üvey anneyle büyümüş olmasına bağlıyoruz.” – “Nedensiz ne olabilir?” diye kızıverdim bir gün, “ya ondandır ya da bundan... Gönlünüze, keyfinize uymasını ummaktan el çekemeyişiniz de sizin çekilmezliğiniz olmuyor mu? Hiç kusura bakma, dilersen geç şu yana, bir de o taraftan bak!”

Yüreğin kustuğunu dil savurup kurtulur mu? Kurtulmaz!

O orda car car öterken, içerde dilsiz, bağırın bir özge söylem boy verir :

“Elin sızlak yarasına em karıp merhem uzatmak, ‘dost’um, acı söylerim!’ dümenine yatarak üstüne bir de tuz atmak... ne şaşkın ukalalıktır, ne had bilmezliktir!..” diye.

Hızlı hızlı konuşan bir çift oturuyor önümdeki masada. Yüzlerini görmüyorum. Bir ara iyice meraklandım ne konuşuyorlar diye. (Rüzgârın uğultusundan, dalgaların sesinden hiçbir şey duyulmuyor.) İşitebilmek için, şaşmaz bir güvenle gözümden güneş gözlüğümü çıkarttım. Sonra da birdenbire, yaptığının saçmalığını ayırımsayıp gülümsedim. Rüzgâr koca kahveyi söküp götürülecek sanki; öyle güçlü, öyle kesintisiz esiyor. Boyacı çocuklar, dilenciler dolaşüyor masaların arasında.

11.

Dinlemeyi hak ettiğime inanmam, çekilmeye razı olmam gün günden zorlaşıyor. Aksi beklenir oysa. Yo öyle gün gece ayaklarda, iş peşinde yollarda, direnişlerde falan değilim. İstesem de yapamam bunları, patlak veren bunca sayrılıktan sonra. Gövdeme ihtimamla rahat ortamlar, iyi durumlar hazırlayıp sunmaktan da geri durmuyorum hiç. Ama ne kuytuluklar ne de azgın akışın dingin dilimleri kesebiliyor artık dipteki çırpınışı. Yaşlılığın en buruşuk yüzlerinden birisi bu olsa gerek, diyorum : Zamanın çok daraldı, fazla vaktin yok artık, diye fısılayıp duran, akrep

LONGUZLAR / AKINTILAR

üç

gider inadını sevdiğim
mavininmavisi çivit ezanda
ay çekilir sularımından

kuşpunidir kollarının birleştiği
çözerse ayazda kalmaz mıyım
suya düşmüş kedi gibi
kirpiğimin gölgesi

ah gider akıntısına
set duramadığım
mor kuşaklı uyku olsam
açsam zuzula çiçeği
dönüp de bir daha
yâr sarılır mı

kadar ağulu o cânım dost soluğu, o rezil düşman!..

Cam balonda konuklar birbirinden değerli! Nasıl da duygusal hepsi! Duygusal olmayan olmuyor içlerinde. “Evet, çok duygusalım.” Hem de alçakgönüllü – ve de özeleştirmen – : koskoca suçlarını nasıl kolaylıkla söyleyiveriyorlar! Şaşmaz biçimde aynı günahları işliyor olmaları can dayanmaz bir şirinlik doğrusu : insanları çok sevmek, insanlara çok güvenmek, aşırı merhamet... kaşarlısı körpesi sıkı benzeşiyorlar : kadın-erkek çılgınca çalışıyorlar : albüm çalışmaları bitmek bilmiyor. Klipleri çekiliyor; kasetleri çıkacak. “Evet, çok yoğunum.” Yoğun olmayan olmuyor içlerinde. Dev bir arı kolonisiyiz aslında ve ne yazık ne garip! – habersiz bundan.

“Önce sevgi!” diyorlar, “sonra yine sevgi!” Konuk görüşü bunlar, hepsi özgün hepsi değerli! “Sevgi her şeyi çözümler!” diyorum ben, bu benim kişisel görüşüm tabii, aşırı derecede insancıl olmamdan kaynaklanıyor belki. “Ökelik fişkırıyor buluşlarından. Evlenmeyi elbette düşünmüyorlar; çok ama çok büyük (dipsiz derinlikte) bir saygı besliyorlar ona : ama çok kutsal bir şey!..” Kutsal olmayanda ısrar ediyor konuklar : saygın beraberlikler, saatlik sezonluk seksen ebat kaçamak, arabayla tekneyle ödeme imkânları, altı kucak üç portföy sıçrama sahaları, çok ama çok düzeyli birliktelikler... Düzeysiz küremizin hain muhabirlerince kasık kasığa yakalansalar da, giyindikten sonra başları gösterip : “İhanet burda başlar, burda biter,” diyorlar, “aldatma varsa eğer, beyindedir yalnızca.”

Oğlumuz ve kızımız bu konuklara hayran.
Kulaklarını, gözlerini hiç ayırmıyorlar onlardan.
Cam balonu kırıp, içine girip, konuk olmak istiyorlar onlar da.
Girip de oralardan balon savuracaklar.

YOL

Dolu torbam, kandili
Yaktım güneş kıskansın;
Yoksa yarım kendini
Gece bile ne yapsın...

Yol ki yolcu içinde
Dibe akan ırmak say;
Düşle birlik bitse de
Gerilir sabaha yay!..

JE VIS

Hepimiz denizin sarhoş ruhunda kaybolmuş sözcüğün peşindeyiz.
Fırtınalı yolculukların dayanılmaz yağmurunda
karanlığın içindeyiz,
toprağın çığığında cırcırböcekleri delirirken.
Ben, ölümüm ve suskun tanrım
büyüleyici karanlık
içindeyiz.
Uçsuz bucaksız şiirini yaratırken sessizlik,
Bulutların masmavi gülüşmeleri, yıldırımlar
Tanrının soluğuna doğru aşkla akan sular.
Aşk... duymuyor bu sözcük sağır
başka bir sessizlik çağrısı bu.
Yok duyulmuyor
Yağmurun yaşlandırın sâri kokusu.
Bıraktım ışığı esinlerin korkusuna
zaman uzun sürüyor içinde kayıpsa insan,
ona ait tek bir arzu yaşattı beni
kayıp bir sözcüğün lanetli nefesi.
Sessizdim, karanlığa yaklaşırken ateşten şüphelendim
İnsan yüzünde yiterek varolan soygunu bilmeli dedim.

Hiçbir sözcüğe sığınmadan söylemeliyim
sesim dilin kölesi olmamış gibi
sırrı üzerine dökülmüş aynaya düşman yılan gibi.
Sesteşine âşık anlamın kahrı
sesteşine hain kökün kahrı
aynı.
Buğuyla büyüsek de ateşi
kendi buğusu büyüyle aynı.
Utandım dünya karşısında diyor Dario
böyle sessiz olmak varmış meğer.
Donuk yüzlerimizde bu dipsiz duyum
olmalıydı
arzularımızla avuntularımız arasında öldürücü uyum.

ENKİDU

Tam altı gün yedi gece... Sedir ağaçları, çıplak ayaklı rahibe ve ben *Enkidu*. Tam altı gün yedi gece... Orada; yaban otlarının üzerinde sere serpe. O çılğın samba! Tanrım! *Utanaşıtim!* Bu ne güzel işkence! Tüylerim dökülüyordu öpüştükçe.

Sanki bir düşten uyanmıştı. Ayağa kalktı. Kolları iki yanına düşmüş, dizleri rüzgâra bırakılmış yapraklar gibi titriyordu. O zaman bir geyik kadar hızlı koşamayacağını anladı. Korkma, dedi kadın, sen artık insan oldun. Hadi kente gidelim; *Çok Uzak*'a. Çünkü kent uygarlıktır. Dökülürüz aynı kalıba.

Jöleli saçlar, egzotik kokular, yumuşatıcı kremler, ütülü gömlekler, kanatlı petekler, silikon göğüsler, yapay penisler, eşcinseller, lezbiyenler... Tanrım! *Utanaşıtim!* Buraya niçin gelmişim?

Elini çabuk tut, diyordu kadın, özel isteklerin özeldir ücreti de; bekleyenler var kapıda. Evcil ve uygardı adam. Öyle yaptı. Kadınsa sesleniyordu diğerlerine : Sıra kimde?

Ne altı gün yedi gece, ne sedir ağaçları, ne çıplak ayaklı rahibe. Ve ne de ben *Enkidu*. Aşklar da çağa uydu. Gerisi dedikodu.

ÖLÜ BİR ÖĞRETMENE ARMAĞAN

Mutlaka, mutlaka gecikmeli de olsa;
bereket yağar, çorak yüreğin topraklarına...
Ayzemer'den (Alzheimer) ölen öğretmene,
ölümünden sonra, gelen mektup gibi...

Çevresinde çok sevilen bir öğretmendi...
Kimsesizliğini öğrencileriyle paylaşıyordu.
Seve seve öğrencilerine vermişti elli yılını.
Onları, iyi eğiteyim derken, ihmal etmişti ihtimal, üç oğlunu...
Oğulları da gençliklerinde yaban ellerine
Giderek terketmişlerdi analarını
Mektup; yabancı bir ülkeden geliyordu,
–Sanki, kelebektir uçup gidecekti, ya da kanatları incinecekti–
Çekinerek, içinde bir adres bulurum umuduyla, açtım mektubu :
Kayıp üç oğul yerine konmuş, vefalı bir öğrencisindendi...
Ve mektuptan çok, başka bir şeydi;
Sanki ayakta tutuyordu, ölmeyen insanlığı...

Zarftan çıkan fotoğraftan yayıldı, mucize :
“Hocam, konser vermeye geldik Japonya’ya.
Küçük Beyiniz yönetiyor bakınız...
Kocamanuluslar arası bu orkestrayı.
Saygılar sunar, ellerinizden öperim.”

İşte o an, Verdi'nin Requiem'i döküldü,
Gözyaşlarıyla birlikte zarftan...
Nota nota içimi yıkadı, duydum.
Sağa sola uçtu ölümsüz sesler,
Bilinmeyen bir mezarı arar gibiydiler...
O anı gördüm, yemin ederim...

Hüseyin PEKER

Son günlerde içimde yara gibi gelişen bir düşünce var : Birinci sınıfa konmamış yazarlar. Kimin sınıf atladığına karar verici baş vurağı saymam elbet kendimi. Hani şu ozan birinci, öteki ozan ikinci sınıf deycilerden değilim. Ama gözle görünen bir şey var. Şiir yetkelerinin hazırladığı, hatta sınıflanmış o koca seçkiler var ortada. Memet Fuat'a bakıyorsunuz, yeni baskısına antolojisinin; Eray Canberk'i, Güven Turan'ı, Özkan Mert'i daha birkaç yaşta seçileni ekliyor. Gerisini de antolojisinin sunuş yazısında sayıyor. Al sana birinci sınıfa geçenler, onların arkasından yetişmeye çalışanlar. Öte yandan Refik Durbaş-Abdullah Özkan antolojisine, Ataol Behramoğlu, Şeref Bilsel, Yılmaz Odabaşı antolojilerine bakıyorsunuz; kimileri yok, sizin de tanıdıklarınızın, benimsediklerinizin. Kimileri de üç sayfa, beş-altı şiirle önde gürüyor. Ha işte bunları birleştirirseniz, az çok ayrılıklar olsa da, birinci sınıf ozanlar daha kolay ortaya çıkıyor. Bunun ne derece doğru olduğu tartışılır belki : Beş aşağı beş yukarı. Altta kalan canı çıktı. Mehmet H. Doğan'ın yıllıklarına, Hüseyin Cahit Kerse'nin *Bahçe*'nin ortasını kapsayan seçkilerine, İhsan Üren'in *Ufuk Turu* gezintilerine bakıyorsunuz bir de. Üç aşağı beş yukarı sevilenler birleşiyor bütün bunların ortasında bir yerde. Eh bu kadar seçkiden de hayırlı ve doğruya yakın bir seçim çıkmaması olanak dışı. Ama tüm bunlar bana yetmiyor. Hele elimdeki şiir kitabını okudukça, şu ozanın yeri düşündüklerimden daha üstte diyebiliyorsunuz. İşte size benim birinci sınıf saydığım bir ozandan seçme dizeler :

*'Bir öykü okudum bugün
İnsanmışım'*

Turgut Tan 1939 İstanbul doğumlu. Kara kuru, ufak tefek, hani kızmasın ama, Sami Hazinses gibi insanı gülümseten bir yumuşaklık, sevecenlik kişisi. Kemal Sunal gibi demeyeceğim, çünkü ufacık tefecik, esmer bir gülüş. İnceden bir Aksaray kişiliği. Metroya yakan gözle bakan ahşap günler efendisi. Hani ne demişti Cemal Süreya onun için :

'Turgut Tan'ın usta bir söyleyişe ulaşması için pek bir şey kalmamış.' Bu cümle Tan üzerine söylenmiş ileriye dönük en doğru söz işte.

Turgut Tan yalınlıkları biliyor, bize de ezberletiyor : *'Bir gül beni gördü'*. Bu basit sözcük demetini başkası söylese bir şey demez de Tan söyledi mi beklersiniz, arkasından yumurtlayacağı lafı :

*'Lodos vurmuş vapursun
Yaşamının fiyatına'*

Yazının başından beri sözünü ettiğim, Tan kitabı Düşlem Yayınları (Bursa'da son tasarılarından *Düşlem*'in) Şubat 2000 tarihli *'Anlatılmaz Şarkılar'* kitabı. Kitap çıkış altı ayı geçmiş. Benim rafımda unutulmadı. Hele dikkatle yeniden okuyunca Süreya'ya hak verdim. Bu kez Tan, birinci sınıfı geçmiş. Ondaki beklenenin ötesinde yazıyor. Yalınlığı güzel deyişe kavuşturmuş : *'Eylüle hazırlanıyorum;* tekrar söylüyorum, bu iki sözcüğü hepimiz bu kadar güzel yan yana istifleyemeyiz : Hele arkasından şunları söylüyorsak :

*'dünya her şeyle doluyken
turgut tahtaboşlarda'*

YELKEN VE RÜZGÂR

Bin emekle kazandım ya seni
Şimdi de rüzgârına yelken
Olmakla geçiyor günlerim

28 MART'IN ÖĞLEDEN SONRA
SÖYLEDİĞİDİR

Sesi gelmediğinde
"Üç çeyrek kala..." diyor
İçimdeki seslerden biri
Bir diğeri "dört aydır bir güzelliği..."

Hani o Gülten Akın'daki narinlik –Ben Gülten Akın şiirinden de inanılmaz keyif alan biriyim– hayata üstün bir çakılış, hani o eski İstanbul'da ahşap bir evin yıkılan boşluğuna bir renksiz tahta daha çakışta çıkan ses, o denli yaralayıcı ama sessiz boşluğuyla :

'bu dünyada kimse yaşamadı'

Tan, önceki kitaplarına kıyasla bilge gibi atılmış işin içine. Hani bu yaşta Melih Cevdet şiirini anlar olmuş. Cemal Süreya'ya veda saatini tasarlayıp karşımıza getirmiş:

'kendince aksaraydır' diye sözünü ettiği dostluğu karşımıza harap bir duvar gibi çekivermiş :

'turgut da aksaraylıdır'

'Gençlik bir dize' dediği yerde, dizelerde genç kalan gizi bulduğunu anlatmak istiyor Tan : *'Kendimi yakalayamadım'*. İki kelimeyle hangimiz kendimizi bu kadar güzel anlatabildik? Bütün bu dize kırmalarını okuduktan sonra : *'İyiymi ne olsun'*

Turgut Tan'ı okurken *'Üff demek istiyor insan bazı'*. O denli sevimli bir arıtma işleminden geçirmiş ki sevimliliği. Hiç posa yok onun şiirinde. Anlatılanlar hep Sami Hazinses gülümsemesi.

'Kayboldu, kayboldu, unutuldu, unutuldu'

Tan'ın da dediği gibi. Birinci sınıfa atlayamayan, ya da birinci sınıfa atladığı halde yeri bir türlü belli olmayan tüm ozanlar; yani bizler, belki hepimiz, çoğumuz, yarımız, yarımızdan da fazlası, arkadaşlar, şiir yazarlar, şiir yazarken sınıf ayrımını görmeden ölenler :

'Tüm şiirlerim senin olsun anne'

diyerek Aksaray'da bir metro durağına bilet olup, bir kötü kutuda yakılıp gidiyorlar. İşte o yakılan bilet kutusundan birkaç ses size :

'Şiirimi yazdım ama'

'Yatacak yerim yok bu akşam'

Turgut Tan'dan *'Anlatılmaz Şarkılar'* kitabındaki en güzel dizelerini alıp buraya boşalttığım için özür dilerim. Sen benim yürek seçkimin baş şairisin bunu unutma!

SEKSENLER DOKSANLAR VE SERDAR KOÇAK'IN ŞİİRİ

Osman Serhat ERKEKLİ

Yetmişli yıllarda politik şiirler yazmayan Arkadaş Z. Özger, Metin Altıok, Haşım Çatış, Mehmet Taner, Enis Batur, Abdülkadir Budak, Osman Serhat gibi şairler 1980 sonrası şiirin önünü açtığı halde, seksenli yılların şairleri yetmişli yılları toptan atlayarak ya da reddederek ya da öyle görünerek kendilerini İkinci Yeni'ye bağladıklarını söylediler. Şiir de sonunda masabaşı şairlerinin kaşıklaştıkları bir imge salatasına geldi, dayandı.

Serdar Koçak seksenler içinde nerde duruyor? İlk kitabını 1991'de yayımladığına göre zamandaşlık bakımından biraz ayrılıyor onlardan. Ergülen, Kantürk, Turgut, Alemdar, İskender beşlisinde çok sık yazdığım gibi bir sözcük oyunu yanlış görüyorum. Ergülen'in şiiri ise biraz daha ötede "söz oyunu" olarak tanımlayabileceğim bir şiir. Yani "ben deterjan olsaydım Nebahat Hanımın çamaşır makinesinde dolaşırdım," demiyor da "ben bu şiir olsaydım çocukluk arkadaşımın gömlek cebinde gezerdim," diyor. Bilmem anlatabiliyor muyum? Şiirlerine son günlerde yeniden baktığım Orhan Alkaya ve Seyhan Erözçelik'in şiirleri de pek farklı değil, şiirlerini yakından izlediğim bu beşliden. Ergülen ve benzeri şairlerin reklam metni benzeri çalışmalarından, Nebahat Hanımın çamaşır makinesinden falan söz ettikten sonra, Serdar Koçak'ın bir zamanlar bir beyaz eşya satıcısı olduğunu ve arkadaşı Seyhan Erözçelik'in onun şiirini tesadüfen keşfedip 1986'da *Şiir Atı*'nda yayımladığını söylemek biraz tuhaf olacak ama, Serdar Koçak bu şairlerin hepsinden ayrılıyor. Belki özel hayatı hakkında son günlerde bazı bilgiler, kendimle benzerlikler edindiğim ve bulduğum için şiirini yukarıda saydığım şairlerden daha iyi değerlendirebiliyorum.

1980 sonrası ve 90'ların öteki şairlerine gelince... Akif Kurtuluş, Tuğrul Tanyol, Metin Cengiz bizim 70 Kuşağı Şiirine yakındırlar hem yaşça hem şiirce. Ahmet Erhan sapına kadar şair olduğunu söyleyebileceğim, apayrı bir coğrafya ve tarihtir benim için. Hilmi Haşal ve Mustafa Kız iyi şiirin peşindeler. Mehmet Sarsmaz ve Yücel Kayıran da öyle. Alper Özbek mitolojiyi ve Mezopotamya'yı şiire geçirmesiyle apayrı bir şiirin peşinde. Osman Olmuş, Osman Çakmakçı, Kubilay Köseoğlu, Cengiz Kılıçer, Sami Baydar bende olumlu izler ve izlenimler bırakmış, şair doğmuş adamlar; en azından çoğu ünlüler gibi masabaşı şairi değiller.

Serdar Koçak'ın şiiri imgeye yaslanmamasıyla ya da buluş potasında birer altın gibi eritilmiş imgeler kullanmasıyla ve yaşanmışlığıyla değer kazanıyor. Örneğin "La Paix" şiirini benden daha çok kimse anlayamaz. Ya da Van Gogh anları diyelim, Hölderlin anları, Nerval anları. (La Paix İstanbul'da bir hastanenin adıdır.) Sanırım son yirmi yıllık şiirin gelecekteki elenmesinde masabaşı şairliği ve imge salatası uzmanlığı ile, yani şiiri yan yana gelmemiş sözcükleri yan yana getirmekten ibaret sanan sözlük karıştırıcılığı ile şair doymak ve esinle söylemek ikilemi baş etmen olacak.

Ben sende bütün aşklarımı temize çektim
diyen Murathan Mungan'ı mı, yoksa

Çingeneler çöpleri temize çekti
diyen Serdar Koçak'ı mı seviyorum? Bu buluşu kimin daha önce yakaladığı beni pek ilgilendirmiyor. Mungan'ınkinden çok Koçak'ınki bana sahici geliyor.

Serdar Koçak'ın şiirini seviyorum; çünkü beni de "Karanlık bir odaya kapattılar, demirlere bağladılar kollarımı, ayaklarımı zorla ayırıp kayışlara gerdiler; damarlarımı

Carl SANDBURG

SERSERİLER

Bütün gün yük trenlerini bekledim.
Geçti sığırları taşıyan vagonlar.
Ve yarım düzine serseri vardı orada.
Oysa sığırlar çok değerli.
Onlar için para ödüyor çiftçiler.
Ama trene bedava biniyor serseriler.
Anımsadım birden delikte geçirdiğim on günü.
Asker olmama karşın içerdeydim.
Yaşlı bir işçi de benimleydi.
Sendikaya girmiş, zencileri savunmuştu.
Ayrıca polisle dövülmüş bir serseri vardı.
Gömleği, pantolonu ve paçukları olan.
Paltosuyla şapkası çalınmış sarhoşken.

Türkçesi : Nice DAMAR

buldular arayıp, güz sandalları gibi usul öldün içimde." Ben yani Osman Serhat sormuştu 1990 ilkbaharında, Cerrahpaşa Psikiyatri Kliniği'nde bir hastabakıcıya : Narkotikten Nurhan komiserine haber verin; belediye başkanıyla bir anlaşmamız vardı... Merak etme, demişti hasta bakıcı ve beni karyolaya bağlamıştı. Beni, istihbarat örgütüne hizmeti geçmiş bir fahri ajan olarak yurtdışına kaçırıp, İsviçre'de lüks bir klinikte ağırlayacaklardı; ama Nurhan komiserle bağlantıyı kuramadım ve oradan sağlığın cazibesine kapılmış, tanrının cazibesinden kurtulmuş "normal" bir insan olarak çıktım. Ülkücü hastalar *Cumhuriyet* gazetesi okuduğumu görünce, çeneme, yalancıkta, bir gül teni gibi yumuşak, birer yumruk kondurdular. Sevmek dokunmaktır. Nitekim en iyi arkadaşlarım onlar oldu. Daha neler var anlatacak. Ama bu kadarı yeter. Yanlış anlaşılmasın, masabaşı şairi olmamakla sayrı olmayı özdeşleştiriyor değilim. Sağlıklı şairlere imrenirim, çünkü onların kayıp yılları yoktur.

Sevgili Serdar Koçak, sen ve şiirin içimin şark'ı ve garb'ı değilsin; güneşisin ve o güneşin Hölderlinvari, Nervalvari bir şarkısısın. Doğu ve Batı senindir. Sen şairsin ve seni artık hiçbir şey unutturamaz. Kendin bile. Stefan Zweig'in bir eserinin adının "*Kendiyle Savaşanlar*" olduğunu unutma.

Koordinasyon	:	Serdar Ünver (Tel : 0 532 – 742 14 24)
Yapım	:	Melih Elal (Faks : 0 224 – 442 92 14)
Katkıda Bulunanlar	:	Mustafa Durak, Hilmi Haşal, İhsan Üren...
Sahibi – Sorumlusu	:	U. Ü. Eğitim Fakültesi Adına Prof. Dr. Ali Özçelebi
Yönetim Yeri	:	324 Numaralı Oda
Baskı	:	Özsan Matbaacılık, İzmir Cad. No : 221 – BURSA
Yazışma Adresi	:	Ramis Dara, P. K. 68 16371 Ulucami – BURSA
Elektronik Posta	:	akatalpa@hotmail.com

Aylık edebiyat dergisi Akatalpa Ocak 2000'de Bursa'da kurulmuştur.

